ואנהרינהו לעיינין ממתניתין אשת ישראל

שנאנסה אע"פ שמותרת לבעלה פסולה

לכהונה ותנא תונא וכן הבא על אחת מכל

העריות האמורות בתורה או פסולות מאי

וכן מאי לאו לא שנא בשוגג ולא שנא במזיד

ולא שנא באונם ולא שנא ברצון וקתני פסלה

לא מאי וכן אהעראה העראה דמאן אילימא

דעריות למימרא דעריות ילפי' מיבמה אדרבה

יבמה ילפִיגן מעריות דעיקר העראה בעריות

כתיב אלא מאי וכן אשלא כדרכה דעריות

אדרכה עיקר משכבי אשה בעריות כתיב

אלא מאי וכן אשלא כדרכה דחייבי לאוין

אמר יורבא אשת כהן שנאנסה בעלה •

לוקה עליה משום זונה משום זונה אין משום

מומאה לא אימא אף משום זונה מתיב רבי

זירא יוהיא לא נתפשה אסורה יהא נתפשה

מותרת ויש לך אחרת שאַע״פ שנתפשה

אסורה ואי זו זו אשת כהן ולאו ייהבא מכלל

עשה עשה אמר רבה הכל היו בכלל זונה

כשפרט לך הכתוב גבי אשת ישראל והיא

לא נתפשה אסורה הא נתפשה מותרת

מכלל דאשת כהן כדקיימא קיימא ואיכא

דאמרי אמר רבה יאשת כהן שנאנסה בעלה

לוקה עליה משום מומאה משום מומאה אין

משום זונה לא אלמא באונם לא קרינא ביה

זונה מתיב רבי זירא והיא לא נתפשה

אסורה יהא נתפשה מותרת יויש לך אחרת

שאף על פי שנתפשה אסורה ואיזו זו אשת

כהן ולאו הבא מכלל עשה עשה אמר 🕪 רבא

הכל היו בכלל יאחרי אשר הוממאה

כשפרם לך הכתוב גבי אשת ישראל והיא

לא נתפשה אסורה הא נתפשה מותרת

מכלל דאשת כהן כדקיימא קיימא: מתני׳

יאלמנה לכהן גדול גרושה וחלוצה לכהן

הדיום מן האירוסין לא יאכלו בתרומה יירבי

אלעזר ורבי שמעון מכשירין יונתארמלו או

נתגרשו מן הַנשואין פסולות מן האירוסין

כשרות: גבו' תניא אמר ר"מ ק"ו ומה

קדושי רשות אין מאכילין קדושי עבירה לא

כ"ש אמרו לו לא אם אמרת בקידושי רשות

שכן אין לו להאכיל במקום אחר תאמר

בקרושי עבירה שכן יש לו להאכיל במקום

אחר א"ר אלעזר א"ר אושעיא פצוע דכא כהן שקדש בת ישראל באנו למחלוקת ר"מ

ורבי אלעזר ור"ש לר"מ דאמר משתמרת

לביאה פסולה דאורייתא לא אכלה יהא

נמי לא אכלה לר' אלעזר ור' שמעון דאמרי

משתמרת לביאה פסולה דאורייתא אכלה

כתובות נא: עד. נדה נב., (טובות נא: עד. נדה נב., (ג) [לעיל נד: וש"נ],

ד) ולקמן עה.ן, ה) ולקמן

נט.], ו) [רש"ל מוחק עד

סוה"ד], ז) [דף נה.], ח) [ויקרא כא], ט) [ל"ל

א ביין (י) במכאן חוזר אלעור], י) במכאן חוזר למשנה], כ) בע"כ לשון

תורה אור השלם

שָׁכָבַת זַרַע וְנָעַלָם מֵעֵינֵי

אָישָׁה וְנִסְתְּנֶרה וְהִיא נָטָמָאָה וְעֵד אֵין בָּה וְהִוּא

במובר היג 2. לא יוּכַל בַּעְלָה הָרְאשׁוֹן אֲשֶׁר שִׁלְחָה

לְשוּב לְקַחְתָה לִהְיוֹת לוֹ

יְטוּב יְאַחָרי אֲשֶׁר לְאשָׁה אַחֲרֵי אֲשֶׁר הָטַפְּאָה כִּי תוֹעֵבָה הִוֹא

דרריח כד ד

לא נתפשה:

וְשָׁכַב אִישׁ אֹתָהּ

לא א מיי׳ פי״ח מהלכו׳ איסורי ביאה הל׳ ח סמג לאוין קכא ועשין מה טוש"ע אה"ע סימן ו סעיף :69

לב ב מיי שם הלכה א ז סמג לאון שם: לג ג מיי פכ"ד מהלי . אישות הלכה יט: לד ד מיי שם הלי כח

וסמג שם וטוש״ע שם סעיף י: לה ה מיי׳ פי״ם מהלי ליסורי בילה הל׳ ז סמג שם: לו ר מיי׳ פ״ז מהלכות

מרומות הלכה כא:

תוספות ישנים

בהעראה לבד: מאי וכן לא שנא בשוגג לא שנא במזיד ובאונס וברלון וקתני פסולות. וא"ת היכי שנאנסה אסורה לכהו דלמא הא דתני פסל באונס קאי אפסולות לכהונה ולומר שנעשות חללות באונס שנעשות מנכות בנותם דע"כ פסול לא קאי אכולה מלחא דמתני דהא ממזרת ונחינה מפסלי וקיימי וי"ל דהא לאו חדוש הוא לומר דפסולות לכהונה שמתחללות באונס דמה לנו שתמומנת בסוכם דיחה לכו ב)לחלק אכן חימה אתא לא משני דססל לא קאי אאשת איש אלא באשת איש נאמר לענין התראה ללקות כדפ"ה גבי ממורת ונתינה וי"ל דפסיקא ליה ונתינה ויי'נ דפסיקה ניה דקאי אאשת איש דומיא דשאר עריות דרי'ל פקל לכחונה: אדרבה יצמה ילפינן מעריות דעיקר העראה בעריות כתיבא. הוש"ג דיבמה ילפינן לעיל מביאה ביאה מחייבי לאוין קאמר הכא הכי כלומר לא שייך למימר וכן מן העיקר לנופל דהא בטריות כחיבא נספר זהח בעריות כתיבת בהדיא העראה: וכן אשלא כדרכה דחייבי לאוין אבל לא קאמר אהעראה דחייבי לאוין דאדרבה ילפינן לעיל יבמה משאר חייבי לאוין וא"כ חייבי לאוין עיקר ויבמה טפל: א) וקאמר בגמ' השתא קדושי רשות בגמ' השתא קדושי רשות כגון בת כהן לישראל אין מאכילין פי' פוסלין לאכול בתרומה קדושי עבירה כדמתני לא כ"ש ולא נהירא ומה קדושי רשות פוסלין ועוד כיון דפרש"י דמתני" בבת כהן היכי קא מייתי לקמן בסמוך מפלוע דכא כהן שנשא בח ישראל באנו למחלוקת דמחניי הלא במתני לא איירי (אלא) בבת ישראל. אלא ודאי נראה כפירוש אחר במתני ונימא דמתני' איירי בבת ישראל והכי פירושא אלמנה לכ"ג מן האירוסין לא יאכלו בתרומת הכהן הגדול ואף כי הגיע זמנו לינשא. דבבת ישראל שנחארסה לכהן אמרי׳ כי הגיע לכהן אמרי כי הגיע זמנו לינשא אוכלת בתרומה

ל) בר"פ נוסף דיש רבותא להתיר באונס טפי מברלון אלא אשת איש בלבד דקרא דוהים לם נתפשה אמשת איש

מוסף רש"י

והיא לא נתפשה אסורה. והיא מיעוטא הוא, כלומר נסתם אשה אמרמי לך טעם האיסור תלוי בלא נתפשה הא נתפשה מותרת, ויש אשה שאע"פ שברלון מותרת

דאונס ורצון לא הוי אלא באשת איש אבל בשאר עריות אין חידוש טפי

בתיב. ואית ספרים דגרסי אדרבה יבמה הוא דילפינו מעריות ויש לפרש בדוחק דאע"ג דיבמה מחייבי לאוין הוא דילפינן ולא מעריות חשיב ליה כאילו ילפינן מעריות דע"י עריות ושפחה חרופה שמעינן ליה בחייבי לאוין: וכן אשלא כדרכה דחייבי לאוין. פי׳ נקונטרס אלמנה לכ״ג גרושה וחלולה לכהן הדיוט אבל משום העראה לא איצטריך למיתנייה דהא מרבינן ליה לעיל מקיחה קיחה דעריות וקשה לר"י דחי משום חייבי לאוין דכהונה נקט לה לשלא כדרכה נמי לא איצטריך דאיכא למילף נמי קיחה קיחה מעריות דכתיב בהו משכבי אשה אלא נראה לר"י דהאי אשאר חייבי לאוין דלאו דכהונה דלא כתיב בהו קיחה דלא שמעינן בהו שלא כדרכה אלא מג"ש דביאה ביאה מיבמה כי היכי דילפינן לעיל מינייהו יבמה לענין העראה: ראר זו זו אשת בהן. מוהיא קדרים וא"ת והא קדרשינן לה בכתובות בפרק נערה (דף נא: ושם) לדרשא אחריתי לתחלתה באונס וסופה ברלון דשריא ואר"י דהתם אסמכתא היא דמסברא היא דשריא דחשיב אונס אע"ג דסופה ברצון דיצרא אלבשה כי היכי דהוי אסמכתא הא דקאמר (לקמן דף ק:) ואי זו זו שקדושיה טעות: מן האירוסין לא יאכלו. פי׳ נקונט׳

בלשון שני ונרחה לו עיקר דאיירי בין בבת כהן בין בבת ישראל דר"מ פסיל אפי׳ בבת כהן ור"א ור׳ שמעון מכשירין אפי׳ בבת ישראל ונתארמלו או שנתגרשו מן האירוסין כשרות לא שייך כשרות בבת ישראל אלא לינשא לכהונה דבתרומה לא אכלה ובנתגרשה לא שייך אפי׳ לינשא ויש לפרש בנתגרשה אם בת כהן היא כשרה לתרומה ובגמ' דקאמר מה קדושי רשות אין מאכילים בישראל שקדש בת ישראל קאמר וקשה לר"י דמה ק"ו הוא זה דכיון דליכא לד כהונה כלל מאין להם להאכיל לאותם הקידושין ועוד הקשה ה"ר משה כהן דהיאך יאכיל בת ישראל בהגעת זמן דבפסולות לא שייך אוכלות משלו ואוכלות בתרומה כדאמרי׳ ביש מותרות (לקמן פה.) בעמוד והולא קאי מזוני אית לה ונראה דבבת כהן חיירי כדפי׳ בקונטרס בלשון ראשון א ובגמ' גרים מה קדושי רשות פוסלין וכן גירסת ר״ח וגבי פלוע דכא גרסי׳ שקדש בת כהן וכן ר״ח ולא כמו שכתוב בספרים שקידש בת ישראל ולפי שהגירסא היתה כתובה בספר רש"י

מאי ובן מאי לאו לא שנא בשונג בו' וקתני פסלה. וליכא למימר ואנהרינהו לעיינין ממסניסין. ממשנמנו הביא כאיה לדבריו והאיר משום אחרים נקט פסלה ולא משום אשת איש דעיקר חידוש עינינו בה: אנ"פ שמותרת לבעלה. דכתיב (במדבר ה) והיא לא נתפשה אסורה הא נתפשה מותרת: פסולה לכהונה. אם מת בעלה באונס מברלון לענין פסולי כהונה (0): עיקר העראה בעריות לא מנשא לכהן: וחנא חונא. חנא דידן כמו אבונא אחונא: מאי וכן.

לאו אאונס ואשוגג דלעיל קאי וקתני הבא על אחת מכל העריות פסלה לכהונה ואשת איש בכלל עריות היא: לא אהעראה. וברלון דהויא זונה: ופרכינן עיקר העראה בעריות כתיבת. והיכי מדמה לה מתני׳ ליבמה כאילו מיבמה גמר לה: אשלא כדרכה. דקתני גבי יבמה ולא חילק בין ביאה לביאה דהיינו בין כדרכה לשלא כדרכה ועלה תני וכן הבא על אחת מכל העריות פסלה לכהונה משום זונה ולעולם ברלון יוגמר ביאה ביאה מיבמה דרבינן בה ולקחה שלא כדרכה: ה"ג אלא מאי וכן אשלא כדרכה דחייבי לחוין. אלמנה לכ"ג גרושה וחלולה לכהן הדיוט דלא כתיב בהו משכבי אשה אבל משום העראה לא אינטריך למיתנייה דהא רבינן לעילי העראה דחייבי לאוין מקיחה קיחה דעריות: בעלה לוקה עליה משום זונה. דכתיב זונה לא יקחו (ויקרא כא) וסתם זונה היינו מנאפת תחת בעלה שטעתה מאחר בעלה לזרים וזו אע"ג דנאנסה גבי כהן לא פליג רחמנא בין אונס בין רלון כדגמרי׳ מוהיא לא נתפשה דהיא מיעוטא משמע היא אשת ישראל הוא דיש חילוק בין נתפשה ללא נתפשה אבל אשת כהן אין חילוק: משום טומאה לא. בתמיה הא אמרי׳ בפ"ק (דף יא:) הא מה אני מקיים אחרי אשר הוטמאה לרבות סוטה שנבעלה דכתיב לא יוכל בעלה (דברים כד): הכל היו בכלל זונה. כל הנבעלות תחת בעליהן בין באונס בין ברצון בכלל זונה לא יקחום הן שהרי כולן נבעלו בעילת זנות והוליא לך הכתוב אשת ישראל אנוסה מן הכלל אבל אשת כהן כדקיימא קיימא: משום טומאה. אחרי אשר הוטמאה לרבות סוטה שנבעלה: בותבר' מן האירוסין לא יאכלו בתרומה. משעה שנתקדשו לחלו קדושי עבירה נפסלה מלאכול בתרומה דבי נשא אם בת כהן היא: ר' אלעור ור"ש מכשירין. עד שתבעל לו ותעשה חללה כדכתיב לא יחללם שני חלולין אחד לה ואחד לזרעה: נסארמלו או נסגרשו. מן הכהנים הללו: מן הנשוחין פסולות.

דשוייה חללה בביחתו: מן החירוסין

כשרות. דאפילו ר"מ לא פסיל מן

האירוסין אלא בחייהן דמשתמרת

לביחה פסולה אבל מתו לא: גבו' מה

קידושי רשות. כגון ישראל שקידש בת

כהן שאין קידושיה עבירה: אין

מאכילין. כלומר אין מניחין אותן

לאכול דתנן לקמן האירוסין פוסלין

בפ׳ אלמנה לכה״ג (דף סו:): פאמר

לִפְנֵי יְיָ וְלֹא תַחֲטִיא אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר יִיְ אֱלֹהֶיךְ נַתַן לְּךְ נַחֲלָה: גליון הש"ם , גמ' אמר רבא אשת כהן

שנאנחה. עיין לעיל דף לה ע"ל תד"ה אע"כ: הגהות הב״ח

(מ) גמ' אמר רבה הכל סיו: (ב) תום' ד"ה מאי וכן וכו' כהונה הס"ד ואח"כ מ״ה ה״ג אדרבה עיקר

תום' חד מקמאי לפני יבם חרש אוכלת

הבן אינה אוכלת. אמר רבה אשת כהן שנאנסה בעלה לוקה עליה משום טומאה אבל משום (אונס) ן זונהן לא כל באונס לא קרינן לה זונה מסתברא דלא פליג רב׳ אדרב עמרת דאמר אשח ישראל שנאנסה פסולה לכהונה ע"כ לא פליגי בה אלא ע"כ לא פליגי בה אלא לענין מלקות מיהו אם [נאנסה מודה] שפסלוה לכהונה שהרי נבעלה לפסול לה דכתיב ובת איש כהן כי תהיה לאיש זר היא בתרומת הקדשים לא תאכל. ומינה ילפינז שנבעלה לפסול פסלה שבבב... מהתרומה ומהכהונה ק"ו פסלה לכהונה זו שאסורה בתרומה אינו דין שפסולה לכהונה והכי איתא בפ׳ אלמנה לכ״ג והיינו דתנן בפ״ק דכתובות מעשה בתינוקת שירדה למלאות מים מן המעיין ונאנסה אר"י כן נורי אם רוב העיר לכהונה. ואם אין רוב העיר משיאין לכהונה פסולה מפני שנבעלה לפסול לה וכל שנבעלה לפסול לה ל"ש באונס ולא שנא לש באונס דלא שנא ברצון פסולה לכהונה מק"ו דתרומה כדפרישנא . ארל לעולח זווה לא הויא פליג רב׳ אדרב עמרם ממתני' דכתובות דתינוקת. . דדלמא שאני התם דזר איש לאו זר דמעיקרא . הוא. ולא כדכתב הרב בעל לכ"ג גרושה וחלוצה לכהן

פי׳ כן אבל הגירסא כתובה בספר ר״ח כמו שפירשתי: בקידושי עבירה שיש לו. לכהן זה להאכיל במקום אחר בראויה לו. כך שמעתי ולבי מגמגם חדא דאין זה לשון הש"ם והכי איבעיא וכא ליה למימר ומה קידושי רשות פוסלין כו' ועוד מדקאמר ר' אושעיא פלוע דכא כהן שקדש בת ישראל באנו למחלוקת ר"מ ור"א ולא קתני פלוע דכה כהן שקידש בת כהן ש"מ דפלוגתה דמתני" להו בבת כהן לחודה היה דא"כ היכי מלי רבי חושעיה למימר לרבי ש אליעור ור׳ שמעון אכלה אימר דאמרי ר׳ אלעור ור״ש בבת כהן בבת ישראל מי אמרי: י לשון אחר והוא עיקר **אלמנה**

לכ"ג גרושה וחלולה לכהן הדיוט מן החירוסין לח יחכלו בחרומה. בין בבח כהן בין בבח ישרחל קמיירי בבח כהן כדפרישיח בבח ישראל ואליבא דמשנה ראשונה דאמר בכתובות (דף מ.) הגיע זמן ולא נישאו אוכלות משלו ואוכלות בתרומה וקאמר ר' מאיר אלמנה לכ"ג אע"פ דקדושיו קדושין וקנין כספו היא לא תאכל בתרומה כשאר הארוסות לכהן שאוכלות מן התורה מ"ט דמשתמרת לביאת עבירה ור" אלעזר ור"ש מכשירין דהא קנין כספו היא ואי משום חללה הרי כל זמן שלא בא עליה לא נחחללה: נחארמנו או נחגרשו. מן הכהנים הללו מן הארוסין כשרות לינשא לכהנים אם נתאלמנו וגבי גרושה אם בת כהן היא כשרה לתרומה: מן הנשואין פסולה. דשויוה חללה: ומה קדושי רשות. ישראל שקדש בת ישראל אין מאכילה בתרומה: קדושי עבירה. כגון אלו לכ"ש: במקום אחר. אפילו נשאת תאמר בקדושי עבירה שיש לו להאכיל בראויה לוי: פלוע דכא. משתמרת לביאה פסולה דאורייתא היא:

הדיוט מן האירוסין לא יאכלו בתרומה אפי׳ באלמנה כהנת שכבר אכלה כיון שמשמרת לביאה פסולה משוו לה רבנן כאילו נבעלה ונפסלה מלאכול בתרומה אבל כשנוארכלה ונתגרשה מן הנשואין פסולה שהרי נבעלה לפסול לה. מן הארוסין כשרה שהרי לא נבעלה לפסול לה ואינה משמרת לביאה פסולה. ואר״א א״ר אושעיא פצוע דכא כהן שקדש בת ישראל